

Paranoyak

– AliKemal · 23 Nisan 2016

Sarımsaklı'nın yazını da kışını da çok severim. Üç yıl öncesine kadar Eskişehir'deki ev kiradaydı ve yazı da, kışı da Sarımsaklı'da geçiriyorduk. Üç yıl önce kiracıya, kendimiz oturacağız, çık, dedik ve çıkınca da kışları Eskişehir'de yaşamaya başladık. Hanıma ne kadar bu kışı Sarımsaklı'da geçirelim diye yalvarsam da kış gelir gelmez, "senin paranoyaklıklarınla uğraşamam!" diyerek beni yaka paça Eskişehir'e götürmekte... Kadıncağız haklı!

Sarımsaklı kış ayları bomboştur; örneğin bizim evin bulunduğu sokakta ya dört, ya beş aile oturmaktadır. Aile dediysem de öyle kalabalık aileler gelmesin aklınıza; kastettiğim bir köroğlu ile bir topal...

Pencereden kafayı uzatıp da, şöyle bir "imdat!" diye bağırarak olsan kimse koşup gelmez! Nasıl gelsinler, herkes emekli birer moruk. Ha, belki, komşu imdat diye bağırды, yetişin diye jandarmaya telefon ediverirler. Belki...

Bundan üç yıl önceydi. Evinde tek başına yaşayan bir emekli albay evine giren hırsız tarafından öldürülmüştü. Adamcağız, imdat diye bağırmaya bile fırsat bulamamıştı. Onun öldürüldüğü günden itibaren kapıları, pencereleri sıkıca kapatarak yatar olmuştuk. Bana da ne olduysa ondan sonra olmaya başlamıştı...

Yazları hane nüfusu misafirlerle beraber ortalama on kişiden aşağı hiç düşmemesine karşın kışları bir hanım, bir ben kalakalıyorduk. Ben ağır KOAH'lı biri olarak tuvalete giderken bile yarı yolda mola verip nefesimi toparlamak zorunda kalıyordum. Yani, hanım evin hem hanımı, hem erkeğiydi. Hiç bir işe yaramayan, üstelik albayın öldürülmesinden sonra kendi ayak sesinden bile korkan bir herif olmuştum. Her gece illa ki bir tıkırtı duyuyor ve hemen hanımı uyandırırıyordum.

"Nurten kalk! Arka odalardan bir tıkırtı sesi geliyor."

Başlarda beni baya bir ciddiye alıyor, kalkıp sesin geldiğini söylediğim odalara gidip bakıyordu. Sonraları bana olan inancını yitirmeye başladı.

Ben "Nurten kalk, bir ses duydum!" dedikçe, benimle;

"Ya ittir ya bekçi, boş ver kocacığım; uyumana bak," diye dalga geçmeye başladı.

Ama ve lakin bu "Kalk Nurten!" hezeyanları iyice sıklaşıp bir işkenceye dönünce, dalga geçmenin yerini bu defa da çıldırma nidaları aldı.

"Yat, uyu ulan paranoyak herif!"

*

Yatak odamız üç çarpı üç ebatlarında küçük bir oda olduğu için karyolamızın bir kenarı duvara yaslanmaktaydı ve ikimizde mecburen oda kapısı tarafındaki kenardan yatağa giriyorduk. Yatağın hemen kenarında oksijen makinem bulunduğundan ben kapıya yakın kenarda yatıyordum. Sonra kafama, odaya girecek bir katilin önce kapıya yakın yatanı boğazlayacağı takılmaya başladı. Hanıma bu takıntımдан bahsetmedim tabii ki! "Nurtenciğim, ben bu kenarda rahat yatamıyorum, müsaade edersen duvar dibinde ben yatayım," dedim. Beni kırmadı, oksijen makinemi başucuma taşıdıktan sonra duvar tarafında ben yatmaya başladım. Fakat bunu kabul ettiği için daha ilk geceden pişman oldu, çünkü hastalığım

nedeniyle vücudumda ödem toplanmasını önlemek için kullandığım ilaçlar yüzünden her gece en az altı, yedi defa küçük su dökmeye çıkıyordum ve her su dökeceğim geldiğinde onun üzerinden atlamak zorunda kalıyordum. Bir taraftan "Nurten kalk," hezeyanları yüzünden, öte yandan her gece altı, yedi defa bölünen uykusu yüzünden repertuarına "çıldırma az kaldı, doktorum nerde" şarkısını dâhil etti. Sonra şarkı filan da kar etmeyince, "kendi başına yayıla yayıla yat sen, ben salondaki çekyatta yatacağım," diyerek beni kaderimle baş başa bırakıp gitti. Her ne kadar erkeklik gururumu ayaklar altına alıp, "ben yalnız başıma korkarım, gitme," diyerek yalvardıysam da geri adım atmadı.

O dönem, Allah sizi inandırсын, hayatımda hiç okumadığım kadar çok kitap okumaya başladım. Maksat, gözlerim okumaktan iyice yorulsun da, tıkırtı filan duymayacak kadar derin bir uyku çekeyim! Ne fayda! Tıkırtıları evin içinden duymasam bile, beynimin loplalarında duyuyordum. Yanımda, "Nurten kalk!" diyebileceğim bir kadın bulunmayınca da, kendi kendime, "sakin ol oğlum, ya ittir, ya bekçi," diyerek cesaret vermeye çabalıyordum.

Eskişehir'deki kiracıya 'çık!' talimatının yollandığı günden önceki geceydi. Hanımıyı çıldırtmayı başardığım gece! Yani haksızlık etmeyeyim, hanımın yerinde ben olsaydım, bana bu zulmü yaşatan herifin gözünün yaşına bakmaz, boşardım. Allah'tan, o, bakıma muhtaçsın, diyerek acıdı da, boşayıp popoma tepiği vurmak yerine o Eskişehir'e götürmekle yetindi.

Bu defa tıkırtıları henüz uykuya yatmadığım saatlerde duymuştum. Yatağın içinde kitap okuyordum. Hemen ışığı söndürüp yorganın altına saklandım. Yorganın altındayken alt tarafımdan burnuma ulaşan 'yusuf yusuf' kokularının uyarıcı etkisiyle azıcık da olsa aklım başıma gelince, yorganın altına sığınmakla bir katilden kurtulamayacağımı fark ettim. "Allah'ım, ne olur önce bu odaya değil, salona gitsin!" diye dua etmeye başladım. Yok, hayır, hanıma bir kötülük yapsın diye değil! Hanımın onun hakkından gelir diye... Vallahi! Yalanım varsa gözüm çıksın! Bütün kalbimle yaptığım bu duadan sonra kulaklarımı salondan gelecek bir sese doğru diktim. Beklemeye başladım. Ne varki kulağıma gelen hanımımın çığlıkları değil (pardon, kükremesi diyecektim), yeni tıkırtı sesleri oldu.

O an aklıma bir erkek olduğum geldi. Yok... Adama kahramanlık taslamak için değil, belki yüz yirmi iki kilo çeken bir seksen beşlik kalıbımla adamı korkuturum diye! Öyle ya, kurbanlık koyun gibi pusup adamın gelip beni kesip doğramasını bekleyeceğime bir aznavur gibi ortaya çıkıp resti çekmeliydim. Hemen odanın kapısını açıp antreye çıktım. Sesimi olduğundan birkaç kat daha kalınlaştırıp gürleştirerek, "Ulen Nurten! Evin içindeki tıkırtıları sen mi yapıyorsun ulen!" diye bir gürledim ki, sesimi duyan herkes, "eyvah, evde haşmetli bir erkek var," diyerek altına kaçırırdı ve sonra da kendisi kaçıp giderdi.

Ne var ki, sesimden uykusu bölünen Nurten'e öyle bir şey olmadı. Hemen karşı atağa kalkıp, o da, "Yat, uyu ulan paranoyak herif!" diye gürledi.

Bu fırçadan sonra eminim ki, tıkırtıları yapan katilin gözündeki bütün karizmam çizilmişti. Yine de bir cesaretle tıkırtıların geldiğini düşündüğüm tarafa doğru aynı ses tonuyla seslenmeyi ihmal etmedim: "Hey ahbab! Sesini duyduğun o kadın var ya, o kadın! Allah'ıma kitabıma seni ham yapar! Ona göre ha..." Yok, yok! Burada size palavra sıktım. Katile böyle seslenmiş filan değilim. Sadece koşa koşa salona daldım, doğruca hanımın yattığı çekyata gidip hanımın yanına yatmaya teşebbüs ettim. Teşebbüs ettim diyorum, çünkü yatma niyetim sadece bir teşebbüs olarak kaldı. Tam yanına uzandım derken hanım

popoma bir tekme koydu, tepe takla yuvarlanıp çekyattan aşağı düştüm.

"Ne vuruyorsun be!" diye ağlamaya başladım. "Evde tıkırtılar var, korktuk da geldik her halde Ne olur yanında yatıversek sanki...!"

Merhametsiz kadına ağlamak filan vız geldi. Kalktı, "defol git, yat yatağına, yoksa eve giren katil değil, ben katledeceğim seni!" diye mögürdenerek salondan çıkartıp kapıyı da bir güzel kilitledi.

Kapı kolunu bir iki zorladıysam da açılmadı. 'Ayetele Kürsi' okuya okuya yatak odasına döndüm. Tıpkı hanımın yaptığı gibi ben de oda kapısını içerden kilitleyerek yatağa uzandım. Ayetele Kürsi'nin yanına üç kulhüvalla ile bir elhamı da ekleyerek okuya okuya uyumaya çalıştım.

Bunca sure/dua okurken de adamın aklına şeytanlık gelir mi? Benim aklıma geldi.

"Ya ben salonda, hanımın yanındayken katil gizlice yatak odasına girip karyolanın altına saklandıysa?"

Aman Allah'ım! Bu düşünceyle beraber sırtımın yatakla teması kesilip adeta yarım metre yukarda, boşlukta yatmaya başladım. Hani olur ya, yatağın altından yatağı bir mızrakla delip geçerek beni sırtımdan mızraklayabilirdi. En iyisi ışığı yakıp karyolanın altına bir bakmalıydım.

Işığı yakıp önce herhangi bir şey olursa kaçabileyim diye kapıyı ardına kadar açık bıraktım, sonra da eğilip geriden geriden karyolanın altına baktım. Oh! Kimse yoktu... Tekrar yatağıma çıkıp gönül rahatlığıyla uzandım.

Tam dalmak üzereydim. Evvelce duyduğum tıkırtılar bu defa şiddet arttırarak duyulmaya başladı; hem de hemen kapının dışından, antreden. Yok artık, bu kadar tıkırtıdan sonra, evde birilerinin dolaşmadığına hiçbir Allah'ın kulu inandıramazdı beni. Hanıma seslenip, paranoyaklıkla itham edilmektense, jandarmaya telefon edip evde yabancı birilerinin dolaştığını haber vererek onlardan yardım istemeliydim. Evet! Öyle de yaptım.

Jandarmaların gelmesini beklerken tıkırtılar da devam etmekteydi. Çok geçmedi, kapının zili çalındı.

"Hah, geldiler!" diyerek fırlayıp gittim, sokak kapısını açtım.

Gelenler jandarmalardı. "Evde yabancı biri dolaşıyor komutanım," diyerek karşıladığım askerler evin içinde katil aramaya başladılar.

Gürültüye uyanan hanım, "neler oluyor burada?" diyerek kalkıp salondan çıktığında jandarma komutanı astsubay,

"Bu bey evin içinde yabancı birisi dolaşıyor diye telefon ettiği için hemen geldik, fakat kimseyi bulamadık," diyerek ona durumu izah etti.

Hanımım gülsün mü, ağlasın mı, bir kararsızlık haliyle, bana dönüp, "sonunda bunuda mı yaptın?"

Gerçekten tam bir paranoyak oldun sen Kemal, yarından tezi yok Eskişehir'e gidip kışı orada geçireceğiz," diye söylendi. Sonra jandarmaları da, "Eşimin komşumuz emekli albayın öldürülmesinden sonra muvazenesi bozuldu, kusura bakmayın ne olur," diyerek yolcu etti.

Hanımın bu laflarından sonra telefon ettiğimde artık bana jandarmalar da inanmazdı nasıl olsa, en iyisi Eskişehir'e gitmekti. Orası burası gibi ıssız değildi hiç olmazsa...